HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ומס פיפא. דלס לף קידש לחלמין לילף מנחה מדם: **שקמלה בהיכל כשרה.** ופ"ג דלילה בעזרה כשלר קרבנות: **שכן מצינו בסילוק בזיכין.** ב] דהיה בהיכל ולמעל מלילוק קמיצה לסילוק היינו קמיצה: **עד שלא פרקה.** למערכת לחם הפנים בשבת: **הלחם פסול.** דהיולי לה מנחה שחסרה קודם קמיצה ולמרינן לקמן (לף ט:) מן המנחה[ב] פרטו לשחסרה ובלחם הפנים [ג]גופיה ממר לקמן (לף יב:) [קלא קלשים] הוא[ד] שלם ופרפה חלת מלוחים כולן פסולות: **משפרקה נפרס לחמה הלחם פסול.** לף ע"ג לשלחר שלוק בא) (ו) [ומלה] נפרס פסולה לחוי שיריס שחסרו בין קמיצה להקטרה ולמרינן לקמן (לף ט:) לשע"ג דמקטיריו קומץ עלייהו לריייס לחסורים בהליצה: **ומקטיר עליו[ב] בזיכין.** [ללף] גמרינן מחנחה: בג] **הגיע זמנה לפרק.** שעברו שם שעות כלשמר בפרק תמיד שנחנו (פסחים נח.). מוסיפין בשם בזיכין בשבע[ה]: **קודם קמיצה.** להא עדיין לף פליקה ומיפסל להא שמר לקמן מן המנחה פרט בד] [ו]לכשחסרה מכזיעור. שלמא לף ילף מנחה (ב) ממנחה: לעולם מנחה ממנחה ילף ולף דמי לחם הפנים לשאר מנחות המנחה לף בעיל קומץ לילה שכבל ילמד קודם קמיצה ליכא למימר כשלן דקמלה דמיפ להא מחוסר מעשה: אבל לחם הפנים בעיל קומץ לילהו שבבל ילמד קודם קמיצה בה] **בזכיזין בלפי נפשים לבך מעשיו** שמנה לפרוק כשלן דקמלה דמיפ: כו] **ולף פלוגתא היא.** לקמן בשמעתין: **מנחה מחציתה.** מנחה תמיד מחציתה בבקר ומחציתה בערב: ויקרא ו ג 2. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ קָרְבָּנוֹ וּשְׁחָטוֹ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: ויקרא ג ב 3. וְקָרְבְּנוֹ קְעָרַת כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמְאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד סֶפֶל שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַּשָּׁמֶן לְמִנְחָה:

במדבר ז יג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה משפיקה וכו' ללמד סלוק המצה נפרס: (ב) ד"ה קודם קמיצה וכו' ממנחה סע"ל ותמ"כ מ"ס מנחה לא בריר לעולם ממנה: (ג) ד"ה ממחיתה וכו' שלפניו סע"ל ותמ"כ מ"ס למצוה ומפני כי:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מנחה כו' לפי שהלה הבחוב באהל מועד. עיין זבחים לף י ע"ב מוספות ד"ה לל:

שיטה מקובצת

ב) עד שלא פרקה. ללבונה ובזיכין: נפרס לחמה. נחסר לחמה: הלחם פסול ואינו מקטיר משום דאינו יכול להביא מתוך ביתו ולמלאות חסרון הלחם. הרגמ"ה: ג] משפרקה. שהפריש קומצה דהיינו הבזיכין. הרגמ"ה: ד] תהרי במנחה שחסרה קודם קמיצה. אלא ש"מ דלא יליף ממנחה אבל מ"מ עד שלא פרקה נפרס לחמה הלחם פסול משום דהכתיב הויא אבל משפרקה נפרס לחמה כו' כשר דלא כתיב ביה היא דהיא לא מיירי לאחר שהגיע זמנו לפרוק שאין עליה עוד שם לחם הפנים וא"ת

(פירוש) [כיוון דאמרת דלא יליף ממנחה איך אמרינן משפרקה נפרס לחמה פסול ומקטיר עליו כו' והלא זה לא ידעינן אלא משום דילפי' ממנחה שחסרו שירים בין קמיצה להקטרה דפסולה ומקטיר עליה הקומץ ואמאי הלא לא ילפינן ממנחה די"ל כיון שראינו פסול קודם שפרקה מקרא דהיא מעתה נאמר להיכא שנפרס לאחר שפרקה דפסול ומקטיר עליו דמסתברא דאין לנו להשוותם אחר לקודם. תו"ח] ה) הא לא קשיא מנחה שחסרה קודם קמיצה לא בריר קומץ דידה והוי כמו שחסרה מן הקומץ והכא בלחם הפני' בריר קומץ דהבזיכין (מנחות) [מנחתם] לחוד והלחם לחוד. הרגמ"ה: ו] תיבת בריירה נמחק: ז] תיבת מעתה נמחק. ואע"ג דבריר קומץ דידה אלא תהוי כשיריס שחסרו כור. הרגמ"ה: ז] ולאו פלוגתא היא: ח] אינה קדושה להצאין. ע' תוס' לקמן (לף צה ע"ב): ט] הבא מנחה ואח"כ חוצה: י] והא חוקה כתיב בה. עיין תוס' לקמן (לף עו ע"א): יא] הפריש חצי עשרון. לעי' שהרי צריך להביא עשרון למנחה. הרגמ"ה: יב] ואם איתא לילף מחביתין. תימה דהא טעמא דהכא דדעתו להוסיף וי"ל דהיינו הא דקאמר בסמוך ומ"מ [קשה] דקאמרי לה מאי קאמרי לה וי"ל דס"ל למקשה דכן א) ליטעמא דמתוך בחביתין כמו טעמא דדעתו להוסיף: יד] והאמר ר' יוחנן. עיין זבחים (לף סג:): טו] ולא יהא טפול חמור מן העיקר: טז] מלאים אלא שלמים. כלומר שלא נאמר מלאים כפשוטו! ששיניהם

א) תוס' ד"ל דכן עניף לן טעמא דמתוך דבחביתין לינו קדוש לחלמין כמו טעמא דדעתו להוסיף:

ומאי שנא מנחה שנקמצה בהיכל כשרה שבן מצינו בסילוק בזיכין. ומס תאמר ממאי לף שלמר כדי שלף יהא טפל חמור מן העיקר כלאמר בסמוך גבי שלמים שנאמרו בהיכל וגבי לחם הפנים שנאמרו בהיכל ומוכיחים קדשים וסירי מנחות י"ל דהתם כתיב (ויקרא ג) פתח אהל מועד (שם ו) בתלר אהל מועד שיך למיעמר שלף יהא טפל חמור מן העיקר ס לפי שאהלה הכתוב כשלר מועד: **מקטיר** עליו את הבזיכין. פירש בקונטרס שלף גמרינן ממנחה ולף היה לו לפרש כן לקמן (לף ט:) פרין מינה למ"ד שיריים שאסרו בין קמיצה להקטרה מין מקטיר קומץ עליהן ומשני רבי אלעזר ב] היה מסופר זו מי שפשר לייבב:

מאי **מעמא** דרבי יוחנן. ול"ת לימלו [ג] משום דליף מדם ושמא קבלה היה בידו טעם זה מי נמי כדפריטית לעיל דלמפוקי דרבי יוחנן מפרש ר' אלעזר טעמא [ד] דממוך [ה] (ולמלון לחשון קדוש ולית ליה לרבי יוסי): **ולרבי** **חנינא** עשרון לחמה נמשח [ו]מנחת חוטא. תימה אלכתי מני עשרון למה נמשח לרבי חנינא דלקמן בפ' שתי מדות (לף פז.) מוכח דנמשח לנמנחת מבזיעין ומנחת חביתין טעונה שמן ולבונה ול"ל משום דממחילה היו מקדשין המנחה של מבזיעין עם [ז]אינה קדושה לחצאין וי"ר יוחנן אמר [ח] מתוך שקרבה לחצאין קדושה לחצאין א"ר אחא מאי טעמא דרבי יוחנן אמר קרא [ט]מנחה מחציתה [י] הביא מנחה ואח"כ חוציהו מיתיבי חביתי כהן גדול לא היו באות חצאין אלא [יא]מביא עשרון שלם וחוצהו ותניא אילו נאמר מנחה מחצית הייתי אומר מביא חצי עשרון מביתו שחרית ומקריב חצי עשרון מביתו ערבית ומקריב ת"ל מחציתה בבקר מחצה משלם הוא מביא למצוה אמר ליה רב גבוהא מבי כתיב לרב אשי [יב] והא חוקה כתיב בה אמר ליה לא נצרכא אלא להביאה שלם מביתו ומי א"ר יוחנן הכי והא איתמר [יג] הפריש חצי עשרון [יד] ודעתו להוסיף רב אמר אינו קדוש ור' יוחנן אמר קדוש [טו] ואם איתא לילף מחביתין וכי תימא ר' יוחנן מילתא ממילתא לא יליף [יז] [ז]והאמר רבי יוחנן [יז]שלמים ששחטן בהיכל לשירין דכתיב [2]ושחטו פתח אהל מועד [יח] שלא יהא טפל חמור מעיקר דעתו להוסיף שאני [יט] דתניא [3]מלאים אין [יט] מלאים אלא שלמים [כ](כלומר שאינו קדוש עד שיהא עשרון שלם) ואמר רבי יוסי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל בזמן שדעתו להוסיף ראשון ראשון קדוש ורב בחביתין כמאן ס"ל אי כר' אלעזר לילף מחביתין וכי תימא רב מילתא ממילתא לא יליף והאמר רב [יז] מנחה קדושה בלא שמן [יח](ובלא לבונה) שכן מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו במנחת נסכים בלא שמן ובלא לבונה שכן מצינו במנחת חוטא על כרחיך רב כר' יוחנן ס"ל גופא אמר רב מנחה קדושה בלא שמן [יט] (ואין דינה בעשרון חסר) שכן מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו במנחת נסכים בלא שמן ובלא לבונה שכן מצינו במנחת חוטא ובלא לבונה [יט] קדשי האי בלא האי והאי בלא האי שמן שכן מצינו בלבונה הבאה בבזיכין ורבי חנינא אמר של מצורע לבונה שכן מצינו בלבונה בבזיכין. ומיהו מנסכתן לבלי שרת קידש אע"פ [כ] נסכים הבאה עם הזבח כדכתיב גבי תמיד: [כא] שמן וסלת הס"ד ומה"ד שמן דקדוש בלאו הני בלוג שמן של מצורע שהלוג מקדשו בלא סלת ולבונה הס"ד ומה"ד לבונה בלא סלת קדוש מדם. והר"ר יונה תירץ דאי לאו קרא דמתציתה לא הוי מצי ליף מדם דשאני דם דכולה עומד ליקרב מיד אבל מנחה שמחציתה קרב בבוקר ומחציתה בערב למה לא (התקיר) [התקדיש] לחצאין הרי החצי זה הוא מנחה שלמה ואף בתר דגלי קרא דבאה בבת אחת אנו צריכין למילף [מדם] דלא תימא דאינה באה בבת אחת אלא למצוה ולעיל נמי דפריך לילף מדם היינו בתר דגלי קרא מחציתה אז פריך לילף מדם לעבד. תו"ח. וז"ל תוס' אחרות ועוד אומר הר"ר יונה דלא דמי לדם שהרי בדם היו תכופים ההזאות זו לזו והוי הכל כמו דבר אחד ולילכא למימר הואיל וקריבות לחצאין אבל חביתי כהן הגדול שהיה מחציתה בבוקר ומחציתי בערב מן הדין הי לנו לומר דקדושה לחצאין ומשום הכי אצטריך להאי טעמא. ע"כ. [כב] דתתיר הס"ד ומה"ד ראשון ראשון קדוש ורב ליח ליה דר' יוסי. גליון דרב תנא הוא ופליג א"נ לא שמיע ליה. תו"ח] [כג] להוציאה בכלי חול: [כד] עשרון א"נ משום שהיו מודרין אותו בשערות והעשרון היה מקודש משום מנחת חוטא וגנאי הוא להניחו אח"כ בכלי שאינו מקודש ובזה ניחא למה נמשח חצי לוג משום שהיי קודם לכן בלוג שהיה קדוש משום לוג שמן של מצורע. תו"ח:

מנחות ח.

ואם איתא לילף מדם וכי תימא רבי אלעזר מילתא ממילתא לא גמר והא אמר [ו]ר' אלעזר [א]מנחה שקמצה בהיכל כשרה שבן מצינו בסילוק בזיכין מנחה ממנחה יליף מנחה מדם לא יליף ומנחה ממנחה מי יליף והתניא [ב] [ב]עד שלא פרקה נפרס לחמה הלחם פסול ואין מקטיר עליו את הבזיכין [ג] משפרקה נפרס לחמה הלחם פסול ומקטיר עליו את הבזיכין ואמר ר' [ד]אלעזר לא פרקה ממש אלא כיון שהגיע זמנה לפרק אע"פ שלא פרקה כמי שפרקה דמיא ואמאי [ה] תיהוי כמנחה שחסרה קודם קמיצה [ז] הא לא קשיא מנחה לא בריר ברירה קומץ דידה [ח] ברירה קומץ דידיה והא בריר ברירה קומץ דידה וכיון שהגיע זמנה לפרק כמאן דפרקה דמיא אלא [ט] מעתה תיהוי כשירים שחסרו בין קמיצה להקטרה דאין מקטירין קומץ עליהן [י] לאו פלוגתא נינהו רבי אלעזר סבר לה כמ"ד [יא]ד שירים שחסרו בין קמיצה להקטרה מקטיר קומץ עליהן גופא חביתי כהן גדול רבי יוחנן אמר [יב] אינה קדושה לחצאין ור' אלעזר אמר מתוך שקרבה לחצאין קדושה לחצאין א"ר אחא מאי טעמא דרבי יוחנן אמר קרא [1]מנחה מחציתה [יג] הביא מנחה ואח"כ חוציהו מיתיבי חביתי כהן גדול לא היו באות חצאין אלא [יד]מביא עשרון שלם וחוצהו ותניא אילו נאמר מנחה מחצית הייתי אומר מביא חצי עשרון מביתו שחרית ומקריב חצי עשרון מביתו ערבית ומקריב ת"ל מחציתה בבקר מחצה משלם הוא מביא למצוה אמר ליה רב גבוהא מבי כתיב לרב אשי [טו] והא חוקה כתיב בה אמר ליה לא נצרכא אלא להביאה שלם מביתו ומי א"ר יוחנן הכי והא איתמר [טז] הפריש חצי עשרון [יז] ודעתו להוסיף רב אמר אינו קדוש ור' יוחנן אמר קדוש [יח] ואם איתא לילף מחביתין וכי תימא ר' יוחנן מילתא ממילתא לא יליף [יט] [ז]והאמר רבי יוחנן [יט]שלמים ששחטן בהיכל לשירין דכתיב [2]ושחטו פתח אהל מועד [כ] [ז]שלא יהא טפל חמור מעיקר דעתו להוסיף שאני [כא] דתניא [3]מלאים אין [כא] מלאים אלא שלמים [כב](כלומר שאינו קדוש עד שיהא עשרון שלם) ואמר רבי יוסי אימתי בזמן שאין דעתו להוסיף אבל בזמן שדעתו להוסיף ראשון ראשון קדוש ורב בחביתין כמאן ס"ל אי כר' אלעזר לילף מחביתין וכי תימא רב מילתא ממילתא לא יליף והאמר רב [כג] מנחה קדושה בלא שמן [כד](ובלא לבונה) שכן מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו במנחת נסכים בלא שמן ובלא לבונה שכן מצינו במנחת חוטא על כרחיך רב כר' יוחנן ס"ל גופא אמר רב מנחה קדושה בלא שמן [כה] (ואין דינה בעשרון חסר) שכן מצינו בלחם הפנים בלא לבונה שכן מצינו במנחת נסכים בלא שמן ובלא לבונה שכן מצינו במנחת חוטא ובלא לבונה [כה] קדשי האי בלא האי והאי בלא האי שמן שכן מצינו בלבונה הבאה בבזיכין ורבי חנינא אמר של מצורע לבונה שכן מצינו בלבונה בבזיכין. ומיהו מנסכתן לבלי שרת קידש אע"פ [כו] נסכים הבאה עם הזבח כדכתיב גבי תמיד: [כז] שמן וסלת הס"ד ומה"ד שמן דקדוש בלאו הני בלוג שמן של מצורע שהלוג מקדשו בלא סלת ולבונה הס"ד ומה"ד לבונה בלא סלת קדוש מדם. והר"ר יונה תירץ דאי לאו קרא דמתציתה לא הוי מצי ליף מדם דשאני דם דכולה עומד ליקרב מיד אבל מנחה שמחציתה קרב בבוקר ומחציתה בערב למה לא (התקיר) [התקדיש] לחצאין הרי החצי זה הוא מנחה שלמה ואף בתר דגלי קרא דבאה בבת אחת אנו צריכין למילף [מדם] דלא תימא דאינה באה בבת אחת אלא למצוה ולעיל נמי דפריך לילף מדם היינו בתר דגלי קרא מחציתה אז פריך לילף מדם לעבד. תו"ח. וז"ל תוס' אחרות ועוד אומר הר"ר יונה דלא דמי לדם שהרי בדם היו תכופים ההזאות זו לזו והוי הכל כמו דבר אחד ולילכא למימר הואיל וקריבות לחצאין אבל חביתי כהן הגדול שהיה מחציתה בבוקר ומחציתי בערב מן הדין הי לנו לומר דקדושה לחצאין ומשום הכי אצטריך להאי טעמא. ע"כ. [כו] דתתיר הס"ד ומה"ד ראשון ראשון קדוש ורב ליח ליה דר' יוסי. גליון דרב תנא הוא ופליג א"נ לא שמיע ליה. תו"ח] [כז] להוציאה בכלי חול: [כח] עשרון א"נ משום שהיו מודרין אותו בשערות והעשרון היה מקודש משום מנחת חוטא וגנאי הוא להניחו אח"כ בכלי שאינו מקודש ובזה ניחא למה נמשח חצי לוג משום שהיי קודם לכן בלוג שהיה קדוש משום לוג שמן של מצורע. תו"ח:

מוסף רש"י

שכן מצינו בסילוק בזיכין. שהן מוכיחים למנחת לחם הפנים כלכתיב ויסיפה ללחם ולזכרה (ויקרא כד) ומתירין את הלחם בקונטרס שמתיר את השייריים ומילוין מעל השולחן במקום קמילה דמנחות דמקמלות (זבחים סג.). **שיריים שחסרו.** שנמקומו מהן (יומא מז:). **דאין** מקטירין קומץ עליהן. דמעיל (לקמן ט:) מן המנחה פרט לשחסרה ס"ל לו שחסר קומלה (שם). **חביתי כ"ג.** הייטו מנחת מחבת כ"ג שחציה בכל יום בלכתיב בלו את אהרן מחציתה בבקר, על שם מחבת קרו לה מחביתין דכתיב עלי מחבת בשמן משחה (להלן ג:). **לא היו באות חצאין.** שלף יהא עשרון בבקר מביאו וחלי עשרון בערב ומע"פ שקריבה לחצאין דכתיב מחציתה בבקר, מחציתה בערב משמע מחציתה של שלימה, מלה מתון שלם הוא מביא שנים עשרון ושנים שלמים ששחטן בהיכל וכו' ושחטו פתח אהל מועד. פלמ"ל מלמלה הכשר עזרה לשלמים בשמת לחל מועד שמע מינה לחל מועד עיקר ועוזה טפל ולא יהא טפל חמור מן העיקר. לילין לטפל בהיכ"ש שיהא בהם שיעור שלם ללתר לביר לם יבא הוא שיהיה שם עשרון שלם לממחה, ולם ממחה בבזיכין היה שיעורה בכלי יהא שם ג' עשרונים לפר ושני עשרונים לאיל לחל שם חסר השיעור לין בכלי מקדשין שיעור לחור לכלי. (זבחים פח.).

שיטה מקובצת (המשך)

מלאים סולת ויכול להביא בכלי מקצת ואח"כ ימלאנו אלא יביא שלמים מתחלתן. הרגמ"ה. ותיבות לכולמר שאינו קדוש עד שיהא עשרון שלם נמחק: ט] מנחה קדושה בלא שמן (חיבות ובלא לבונה נמחק) דקבע לה כלי שרת דאין לה פדיון ואח"כ יביא לה שמן. הרגמ"ה: י] תיבות ואין דינה בעשרון נמחק: יא] שמן ולבונה נמי קדשי: ב] בזיכין דהוי בהיכל כר' דסילוק בזיכין והיינו: גם] עליו את הבזיכין דלא: גג] שהגיע זמנה: גד] פרט לשחסרה אפ"ה מכשר אלמא: גה] דקאי בזיכין באפי: גו] ולאו פלוגתא: גז] וגומר הבא: גח] ואח"כ חוצה דמחציתה משמע והר"א: גט] נמי קדוש ואינו: ג] דמשמע עיכובא שאם שינה בה הכיבה לחצאין לא קדשה הס"ד ומה"ד לא נצרכא קרא דכתיב מחציתה דמשמע מחוץ: ד] עשרון שלם ביחד מביתו: גכ] חיבת שלם נמחק: גל] מלאים המזרקים סולת ממש אלא: לה] חצי עשרון דלא קדיש כמאן ס"ל בחביתין אי כרבי אלעזר דאמר דקדושה לחצאין נילף מחביתין. ותיבות שאינו קדוש נמחק: לם] אמר בחביתין דחביתין כר' דלקדשו לחצאין